

Prizonierii

Nicu Hăloiu

Prizonierii

...

Suntem pe scena lumii, doar marionete
Mișcate invizibil de-ai lumii păpușari,
Materie inertă, prinsă-n eprubete
Din care răsări-vor alți proaspeți lăstari!

...

De mult nu ne-apartine întreaga noastră viață,
Nici gândurile noastre nu ne mai aparțin,
Suntem din naștere acoperiți de ceață,
Iar viața ni se fură, puțin câte puțin!

...

Din înăuntrul nostru vedem ca prin fereastră,
Spectacolul sinistru în care suntem prinși
Ne zbatem iluzoriu fiind deja învinși
Pe-arena unei lumi ce nu mai e a noastră!

...

Suntem ca-ntr-o junglă, vânați de prădători,
Iar prădătorii noștri stau în ascuns la pândă
Ne împrumută bani, nimicuri să ne vândă,
Întreaga noastră viață noi să le fim datori!

...

Pe Dumnezeu din noi ei se zbat a-l scoate
Și-n locul lui să pună ochiul lor holbat,
Mai vor ca fiecare să fie-ndatorat
Și să trăiască viața, plătindu-și-o în rate!

...

Și astfel lumea este o vastă închisoare,
Iar noi suntem în lume, docilii prizonieri,
Este locul unde se naște și se moare,
Mergând către niciunde, venind de nicăieri!